

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec

SSN Paweł Wojciechowski (sprawozdawca)

Protokolant starszy inspektor sądowy Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Konrada Mazura

w sprawie radcy prawnego M. B. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, 12 ust. 1, 36 ust. 1, art. 43 ust. 2 oraz przepisem art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2023 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na rozprawie kasacji obrońcy obwinionego radcy prawnego M. B. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt WO-167/21, zmieniającego i w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt D [...]

postanowił:

I. oddalić kasację;

II. zasądzić od obwinionego radcy prawnego M. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 zł (dwadzieścia złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Radca prawny M. B. i radca prawny A. G. zostali obwinieni o to, że:

1. w okresie od 25 czerwca 2014 r. do dnia 26 września 2017 r. przystępując do prowadzenia sprawy o odszkodowanie przeciwko T. SA, nie ustalili z klientką A. R. wysokości wynagrodzenia lub sposobu jego ustalenia, tj. popełnili przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 36 ust. 1 oraz przepisem art. 42 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
2. w okresie od 25 października 2016 r. do dnia 7 maja 2018 r. oraz od 6 października 2017 r. do dnia 7 maja 2018 r. nie poinformowali klientki A. R. o wpłynięciu na konto Kancelarii X., w dniu 25 października 2016 r. kwoty 167.677,85 zł oraz w dniu 6.10.2017 r. kwoty 146.695,38 zł wpłaconych przez T. SA w wyniku wyroku Sądu Okręgowego w G. (sygn. akt XV C [...]) z dnia 2 sierpnia 2016 r. oraz wyroku Sądu Apelacyjnego (sygn. akt I ACa [...]) z dnia 26 września 2017 r., tj. popełnili przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 12, a także art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
3. w okresach od 25.10.2016 r. do dnia 28.10.2016 r. oraz od dnia 6.10.2017 r. do dnia 9.10.2017 r. po otrzymaniu należnej A. R.:
 - w dniu 25.10.2016 r. wpłaty pieniężnej w wysokości 167.677,85 zł zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G. od T. SA (sygn. akt XV C [...]) z dnia 2 sierpnia 2016 r.)
 - w dniu 6.10.2017 r. wpłaty pieniężnej w wysokości 146.695,38 zł zasądzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]. od T. SA (sygn. akt I ACa [...]) z dnia 26 września 2017 r.) nie zdeponowali ich na rachunku odrębnym od innych rachunków Kancelarii X., tj. popełnili przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 ze zm.) w zw. z przepisem art. 37 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
4. w okresie od dnia 25.10.2016 r. do dnia 22.06.2020 r. oraz w okresie od dnia 6.10.2017 r. do dnia 22.06.2020 r.,
 - po otrzymaniu na konto Kancelarii X., należnych klientce A. R. wpłat pieniężnych od T. SA z tytułu:

- w dniu 25 października 2016 r. kwoty 167.677,85 zł wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 2 sierpnia 2016 r. (sygn. akt XV C [...]),
- w dniu 6 października 2017 r. kwoty 146.695,38 zł wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 września 2017 r. (sygn. akt I ACa [...]),
nie wydali klientce niezwłocznie i na warunkach z nią ustalonych otrzymanych
środków, tj. popełnili przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z
dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 ze zm.) w zw. z
przepisem art. 37 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego
(wniosek o ukaranie z dnia 9 lutego 2021 r. – k. 286-290 akt o sygn. WO-167/21).

Orzeczeniem z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt D [...], Okręgowy Sąd
Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [...], w pkt I ppkt 1, 2, 3 i 4
orzeczenia uznał obwinionego radcę prawnego M. B. winnego zarzucanych mu
czynów i wymierzył mu w pkt I ppkt 1 karę pieniężną w kwocie 3.000,00 zł oraz
zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat, w pkt I ppkt 2 karę pieniężną w
kwocie 3.500,00 zł oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat, w pkt I ppkt 3
karę nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat i w pkt I ppkt 4 karę
pieniężną w kwocie 10.000,00 zł oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat,
w pkt II wymierzył łączną karę pieniężną w kwocie 14.500,00 zł oraz zakaz
wykonywania patronatu na okres 5 lat, zaś w pkt III orzeczenia obciążył
obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.000,00 zł (orzeczenie z dnia 26
maja 2021 r. – k. 15-22 akt o sygn. II ZK 115/22).

Odwołanie od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [...] wniósł obwiniony r.pr. M. B.
zaskarżając je w całości, zarzucając mu:

1. w zakresie przewinienia opisanego w pkt 1 orzeczenia:
1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu okresu
popełnienia przewinienia, tj. od 25 czerwca 2014 roku do 26 września 2017
roku, podczas gdy przewinienie mogło zostać popełnione jedynie przed
przystąpieniem do świadczenia pomocy prawnej, tj. przed dniem 20 grudnia
2014 roku;

2. naruszenie art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez wszczęcie postępowania dyscyplinarnego pomimo upływu 3-letniego terminu na wszczęcie postępowania;
3. naruszenie art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez wydanie orzeczenia, pomimo ustania karalności przewinienia;
4. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w szczególności w postaci wyjaśnień obwinionych oraz A. R., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym uznaniu, że obwinieni byli zobowiązani do ustalenia z A. R. wysokości wynagrodzenia lub sposobu jego ustalenia, podczas, gdy A. R. nie była zobowiązana do zapłaty na rzecz obwinionych jakiegokolwiek wynagrodzenia, ponieważ zasady współpracy A. R. były określone w umowie z C. sp. z o.o.;
5. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień obwinionego A. G., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że obwinieni (radca prawny A. G.) brał udział w tworzeniu umowy pomiędzy A. R. a C. sp. z o.o., podczas gdy A. G. wskazał jedynie, że opiniował wzór umowy dla C. sp. z o.o., co miało miejsce w 2016 roku.
6. w zakresie przewinienia opisanego w pkt 2 orzeczenia:
 1. naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez uznanie, iż przewinienie opisane w pkt 2 orzeczenia wypełniło znamiona przewinienia opisanego w przywołanych przepisach;
 2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym wskazaniu okresu przewinienia jako okres od 25 czerwca 2014 roku do dnia 7 maja 2018 roku, podczas gdy w okresie od 25 czerwca 2014 roku do dnia 25 października 2016 roku żadne środki nie wpłynęły na rachunek bankowy kancelarii, a tym samym nie było podstaw do informowania A. R. o jakiegokolwiek wpłacie;
 3. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań obwinionego A. G., a w konsekwencji błąd w

- ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że obwinieni (radca prawny A. G.) nie poinformowali A. R. o dokonaniu zapłaty przez ubezpieczyciela;
4. naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., poprzez pominięcie wniosków dowodowych obwinionych zawartych w piśmie z dnia 19 kwietnia 2021 roku (w zakresie korespondencji e-mail A. G. z A. R.), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych i ustalenie, że obwinieni nie informowali A. R. o otrzymanych od ubezpieczyciela środków.
 5. w zakresie przewinienia opisanego w pkt 3 orzeczenia:
 1. rażącą niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie kary nagany, podczas, gdy społeczna szkodliwość przewinienia była znikoma, a nieumieszczenie środków na osobnym rachunku bankowym nie spowodowało zagrożenia wyrządzenia szkody, tym samym zasadnym było wymierzenie kary upomnienia.
 2. w zakresie przewinienia opisanego w pkt 4 orzeczenia:
 1. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w postaci umowy pomiędzy A. R., a C. sp. z o.o. i umowy pomiędzy C. sp. z o.o., a obwinionymi, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:
 1. uznaniu, że obwinieni byli zobowiązani do wydania A. R. otrzymanych od ubezpieczyciela środków pieniężnych,
 2. uznaniu, że C. sp. z o.o. nie była uprawniona do odbioru środków pieniężnych w imieniu A. R.;
 3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że obwinieni mieli wiedzę w dniu 6 października 2017 roku, że C. sp. z o.o. nie wypłaciła A. R. środków pieniężnych, które ubezpieczyciel przekazał kancelarii obwinionych w dniu 25 października 2016 roku, podczas gdy obwinieni o sprzeniewierzeniu dokonany przez C. sp. z o.o. dowiedzieli się dopiero w marcu 2018 roku z rozmów telefonicznych z pokrzywdzoną A. R. i reprezentantką C. sp. z o.o. J. M.;
 4. naruszenie art. 170 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k., poprzez pominięcie wniosków dowodowych obwinionych zawartych w piśmie z dnia 6 kwietnia 2021 roku, a w konsekwencji błąd w ustaleniach

faktycznych i ustalenie, że obwinieni powinni przekazać środki A. R., a nie upoważnionej do odbioru środków C. sp. z o.o.

5. w zakresie przewinień opisanych w pkt 1-4 orzeczenia:

1. rażącą niewspółmierność kary, poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary dotychczasowej dobrej opinii obwinionych oraz przeproszenia podczas rozprawy w dniu 12 kwietnia 2021 roku za zaistniałą sytuację.

Stawiając powyższe zarzuty, obwiniony r. pr. M. B. wniósł o:

1. uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 1 orzeczenia;
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 2 orzeczenia, poprzez zmianę pkt I ppkt 2 orzeczenia i uniewinnienie obwinionych;
3. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 3 orzeczenia, poprzez zmianę pkt I ppkt 3 orzeczenia i wymierzenie obwinionym kary upomnienia;
4. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 4 orzeczenia, poprzez zmianę pkt I ppkt 4 orzeczenia i uniewinnienie obwinionych;
5. w konsekwencji rozstrzygnięć, zmianę orzeczenia w pkt II, III i IV poprzez niestosowanie kary łącznej oraz nieobciążanie obwinionych kosztami postępowania dyscyplinarnego (odwołanie obwinionego – k. 23-29 akt o sygn. II ZK 115/22).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 12 maja 2022 roku, sygn. akt WO-167/21 w pkt I zmienił datę popełnienia czynu opisanego w pkt I ppkt 1 zaskarżonego orzeczenia zastępując okres „od dnia 25 czerwca 2014 roku do dnia 26 września 2017 roku” datą „od 25 czerwca 2014 roku do 30 grudnia 2014 roku”, a następnie ten pkt uchylił i umorzył postępowanie, w pkt II zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt II i wymierzył karę łączną za przewinienia określone w pkt I ppkt 2 i pkt I ppkt 4: - radcy prawnemu M. B. – karę pieniężną w kwocie 11.500,00 zł oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat, w pkt III w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone

orzeczenie, zaś w pkt IV obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 1.800,00 zł (orzeczenie z dnia 12 maja 2022 r. – k. 7-14v akt o sygn. II ZK 115/22).

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca obwinionego r.pr. M. B. – r.pr. F. K., który zaskarżył je w części, tj. w pkt III i IV orzeczenia na korzyść obwinionego, zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa (przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym) poprzez naruszenie art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez wydanie orzeczenia, pomimo ustania karalności przewinienia w postaci niezdeponowania środków pieniężnych otrzymanych w dniu 25 października 2016 roku w wysokości 167.677,85 zł;
2. rażące naruszenie prawa (przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym) poprzez naruszenie art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez wydanie orzeczenia pomimo ustania karalności przewinienia w postaci niewydania klientce środków pieniężnych otrzymanych w dniu 25 października 2016 roku w wysokości 167.677,85 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o:

1. uchylenie orzeczenia w części, tj. w części pkt III orzeczenia i umorzenie postępowania również w zakresie przewinienia dyscyplinarnego w postaci niezdeponowania środków pieniężnych otrzymanych w dniu 25 października 2016 roku w wysokości 167.677,85 zł oraz przewinienia dyscyplinarnego w postaci niewydania klientce środków pieniężnych otrzymanych w dniu 25 października 2016 roku w wysokości 167.677,85 zł;
2. w konsekwencji powyższego rozstrzygnięcia, zmianę orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego poprzez niewymierzenie kar dyscyplinarnych za przedmiotowe przewinienia i zmianę orzeczenia w zakresie kary łącznej i kosztów postępowania dyscyplinarnego;
3. zasądzenie na rzecz obwinionego r.pr. M. B. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (kasacja obrońcy obwinionego – k. 4-6v akt o sygn. II ZK 115/22).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy obwinionego radcy prawnego M. B. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do sformułowanych w kasacji obwinionego zarzutów oraz przedstawionych argumentów, w pierwszej kolejności przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 62³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kasacja może być wniesiona jedynie z powodu rażącego naruszenia prawa lub rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej. Tym samym w treści tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia strona nie może ograniczyć się do wyrażenia ocen, iż czuje się zaskarżonym orzeczeniem pokrzywdzona, czy też do polemiki z ustaleniami faktycznymi, dokonanymi przez korporacyjny sąd odwoławczy lub do kwestionowania ocen dokonanych przez ten organ, bez jednoczesnego wskazania, które przepisy prawa zostały w toku korporacyjnego postępowania dyscyplinarnego naruszone i bez wykazania nadto, że naruszenie to miało charakter rażący” (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2004 r., sygn. akt SDI 7/04, Lex nr 568870).

Sformułowane w dwóch punktach kasacji zarzuty dotyczące rażącej obrazę przepisów prawa, tj. art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wynika z ustaleń faktycznych, poczynionych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, w dniu 2 sierpnia 2016 r., Sąd Okręgowy w G., w sprawie o sygn. akt XV C [...] wydał wyrok, w którym zasądził na rzecz A. R. kwotę 140.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 26.686,66 zł tytułem odszkodowania. W dniu 25 października 2016 r., pozwany T. S.A. przełał na konto Kancelarii „X” kwotę 167.677,85 zł w związku z zakończonym postępowaniem procesowym. W dniu 25 października 2016 r. Kancelaria „X” wystawiła fakturę na nabywcę C. sp. z o.o. na kwotę 20.624,38 zł. W dniu 28 października 2016 r., radcowie, po potrąceniu swojego wynagrodzenia, przelali na konto C. sp. z o.o. kwotę 147.053,47 zł. W dniu 26 września 2017 r., Sąd Apelacyjny w [...], w sprawie o sygn. akt I ACa [...] podwyższył kwotę odszkodowania o 100.000,00 zł oraz zasądził od pozwanego zwrot kosztów procesowych w wysokości 7.056,00 zł. W dniu 6 października 2017 r. T. S.A. przełał na konto Kancelarii „X” kwotę 146.695,38 zł. W dniu 6 października 2017 r. Kancelaria „X” wystawiła fakturę na nabywcę C. sp. z o.o. na kwotę

24.231,64 zł. W dniu 9 października 2017 r., radcowie, po potrąceniu swojego wynagrodzenia, przelali na konto C. sp. z o.o. kwotę 122.463,74 zł. W dniu 4 października 2018 r. T. S.A. przelał na konto Kancelarii „X” kwotę 3.608,50 zł, którą radcowie natychmiast przelali na konto A. R. z pominięciem konta C. sp. z o.o. W sumie Kancelaria „X” przelała na konto C. sp. z o.o. kwotę 269.517,21 zł z otrzymanych łącznie 314.373,23 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych rozpoznawał odwołanie od powyższego orzeczenia w ramach czynów zarzucanych obwinionemu, na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez sąd pierwszej instancji. Nie może więc być mowy w niniejszej sprawie o nieprawidłowym ustaleniu daty popełnienia czynu polegającego na niezdeponowaniu (czyn z pkt 3) i nieprzekazaniu (czyn z pkt 4) środków pieniężnych A. R. - tak jak tego domaga się autor kasacji (s. 5 uzasadnienia kasacji). Oba te zachowania miały miejsce, jak to wynika z opisu czynów w okresie od dnia 25 października 2016 r. do dnia 28 października 2016 r. oraz od dnia 6 października 2017 r. do dnia 9 października 2017 r., tj. czyn z pkt 3 dotyczący niezdeponowania wpłat pieniężnych od T. S.A. w wysokości 167.677,85 zł oraz w wysokości 146.695,38 zł na rachunku odrębnym od innych rachunków Kancelarii X. oraz w okresie od dnia 25 października 2016 r. do dnia 22 czerwca 2020 r. oraz w okresie od dnia 6 października 2017 r. do dnia 22 czerwca 2020 r., tj. czyn z pkt 4 dotyczący nie wydania po otrzymaniu na konto Kancelarii X., należnych klientce A. R. wpłat pieniężnych od T. S.A. w wysokości 167.677,85 zł oraz w wysokości 146.695,38 zł.

Sąd Najwyższy przypomina, że Kodeks karny w art. 6 § 1, mającym odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 74¹ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, zawiera regułę dotyczącą ustalenia czasu popełnienia czynu zabronionego. Z treści tego przepisu wynika, że czasem popełnienia czynu zabronionego jest czas, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był zobowiązany. W przypadku czynów rozciągniętych w czasie za czas popełnienia przestępstw (deliktów dyscyplinarnych) uważa się **czas ostatniego momentu działania sprawcy** wypełniającego czynność sprawczą określonego typu rodzajowego przestępstwa (deliktu). Sąd Najwyższy wyraził słuszny pogląd, że za "czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie,

wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym **czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego**" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01, Lex nr 52943).

Zgodnie z brzmieniem art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 (którego nie dotyczy niniejsze postępowanie) - trzy lata.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że czyn zarzucany obwinionemu w pkt 3 został przez niego popełniony w okresie od dnia 25 października 2016 r. do dnia 28 października 2016 r. oraz od dnia 6 października 2017 r. do dnia 9 października 2017 r., zaś czyn zarzucany obwinionemu w pkt 4 został przez niego popełniony w okresie od dnia 25 października 2016 r. do dnia 22 czerwca 2020 r. oraz w okresie od dnia 6 października 2017 r. do dnia 22 czerwca 2020 r. Z kolei postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte 24 października 2018 r. (k. 13 akt o sygn. [...]), a zatem przed upływem 3 lat od czasu popełnienia przewinień dyscyplinarnych (art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych). W chwili orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w dniu 12 maja 2022 r., który rozpoznawał odwołanie obwinionego od orzeczenia Sądu I instancji z dnia 26 maja 2021 r., nie doszło ustania karalności czynu z pkt 3 i 4, albowiem karalność czynu z pkt 3 ustała z dniem 9 października 2022 r., zaś z pkt 4 karalność czynu ustanie dopiero z dniem 22 czerwca 2025 r.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych rozpoznając odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] nie naruszył przepisów art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Sąd obciążył obwinionego r.pr. M. B. kosztami postępowania kasacyjnego w kwocie 20,00 zł (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism) na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca

2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 663 ze zm.).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[M. T.]

[ał]